

Неестокостта ми се спомни.

И рѣкълъ бѣхъ: азъ ѿма веръ да ѿпаря
за междикѣтъ на този народъ бѣдоу!
Ожесточень, поцадъ му ке рагахъ —
„Да тегли“, думавъ съ ядъ, „на-мъ фѣи мѣжди.“

Народъ такъвъ, за друго недосѣтишь
Осѣни за мизки, нужди и тѣла,
Кученъ родъ, безмыслень рабъ, сѣящъ воина,
Що така фѣи за тѣмъ си дѣла?

И възидаше ми ся тѣсното малко
Това що знаехъ фѣи, че теглеше,
И неговоѣ състояние жалко
Къ мене състрадание не възбуждаше...

Но, майко, чухъ, какъ Божу духъ си дава,
Прѣсѣдваша за мойѣ сѣтливѣ-грѣхъ,
Размыслихъ какъ невинно си страдаше
За фѣи на мѣ? — и фѣи сына ази бѣхъ?...

И, поменехъ горкѣхъ си невинныхъ,
Що, прави съ мойѣ дребни пѣтъ дѣла,
Безъ фѣи, безъ мене, безъ дома, безъ свое мѣсто?
Какъ тегли отъ безжалостны сордусе!